

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

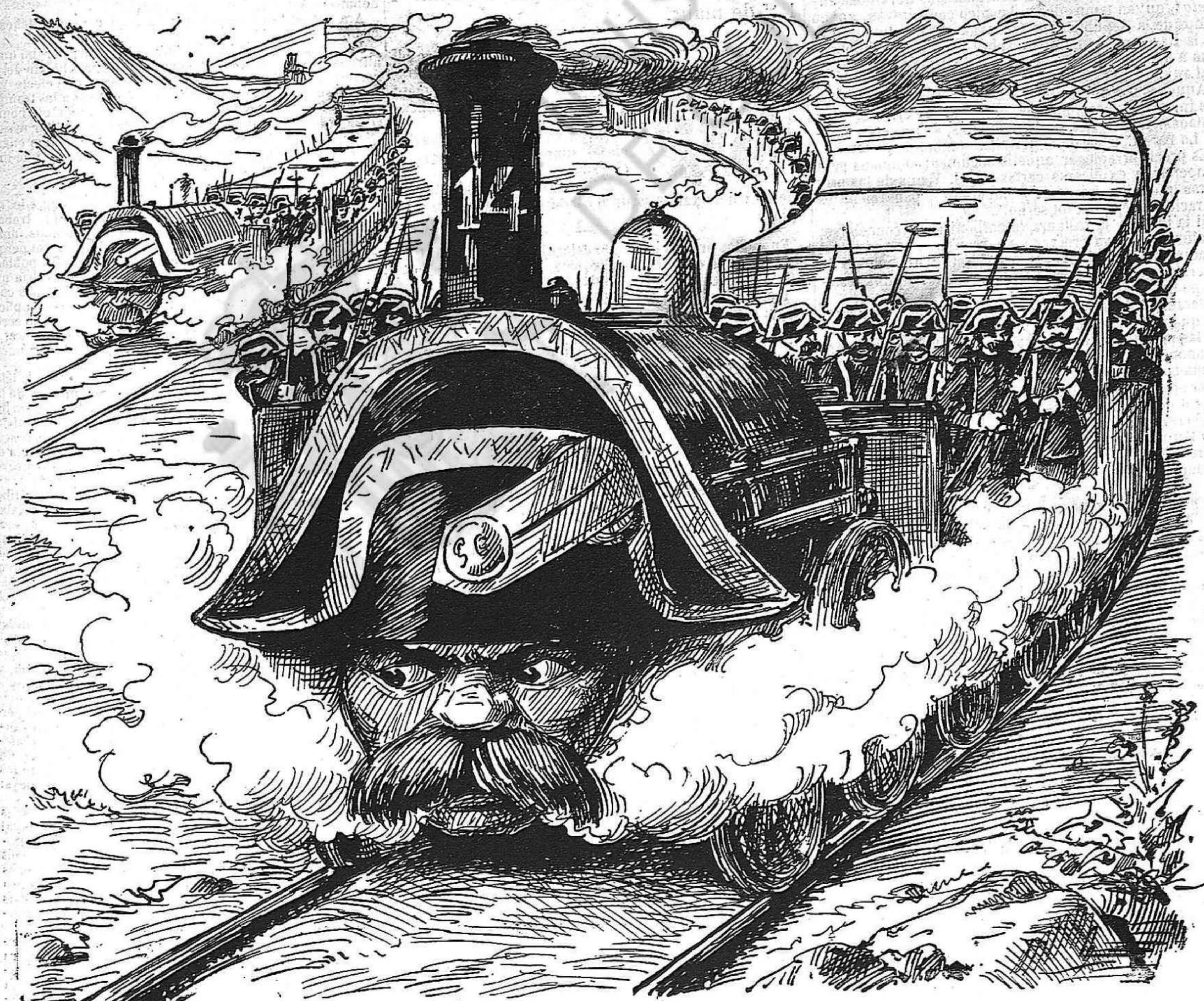
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

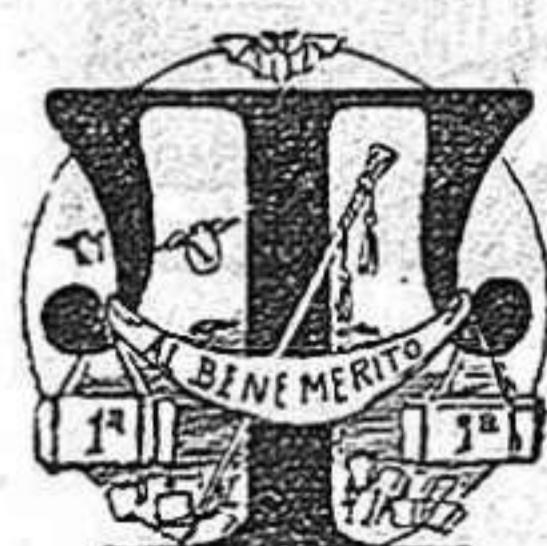
VIATGES DE RECREO.

Arribada de trens plens de forasters pera veure la gran Exposició y assistir á las festas del primer de maig.

CORPS:

OT' Espanya está llegint, ara comara, la novelia *Pequeñeces*, original del Pare Coloma, un jesuita, que avants de vestir la negra sotana ostentava l' uniforme de oficial de artilleria, y que ha portat á la famosa Companyia de Jesús la baba verinosa de la mala intenció.

Parlemne nosaltres una mica. Ja que tothom hi pega cullerada, no siguem menos que 'ls demés. La novelia val la pena en tots conceptes, y principalment baix lo punt de vista politich y social.

Ignoro si 'l Pare Coloma podrá servirlos de molt als jesuitas: ignoro si la novelia *Pequeñeces* los hi fará favor ó disfavor: aixó ells s' ho trobaran. Per lo que à mi toca, únicament dech dir que no sé fins á quin punt pot aplicarse al novelista la paraula jesuita, que generalment se dóna als homes solapats é hipòcritas, als homes que calant los ulls á terra y fent lo *nyau-nyau* ocultan una intenció perversa. Lo Pare Coloma, més que un jesuita, es encare un artiller. Y un artiller que carrega 'ls canóns de la seva bateria fins á la boca, apunta bé, y 'ls dispara tots á la vegada, sense pòr als estragos que puga ocasionar.

Baix aquest concepte es de aplaudir la seva franquesa... una franquesa verdaderament inesperada.

Passin los ulls per la novelia, y desde las primeras páginas trobarán una pintura dels alfonsins de la bona *suetat*, qu' en temps de D. Amadeo conspiravan, qu' en temps de la República perturbavan al país, que després de la Restauració se tiravan sobre 'ls càrrechs públichs com á famelichs llops, desitjosos de treure 'l ventre de mal any.

Aquellas marquesas y condesas de las *peinetas*, donas inmorals y corrompudas, descaradas y cínicas, están pintadas en la novelia sense atenuants, ab una gran cruesa. Lo Pare Coloma no té per elllas sombra de pietat.

Es prècis arreplegar aquells documents humàns per comprender y explicar certas cosas. Y una de las primeras que saltan á la vista y embargan lo pensament, es un raciocini lògich á tot serho.

Si la idea de la restauració borbònica va concebirse, va alimentarse, va creixer y va realisarse en gran part en aquells daurats luponars, empedrats d' escàndols y de miserias, ¿qué podia ser la tal restauració? quins resultats podia produhir en lo país?

Clarament ho havém vist y ho estém veient encare. Los quadros escandalosos que pinta 'l novelista jesuita, son las premissas; lo rebaixament dels homes públichs, la inmoralitat política y administrativa, las apostassias premiadas pèl poder y vistas ab culpable indiferència per la opinió, l' empobriment de la Hisenda, y tot aquest conjunt de bissantinismes que 'ns desdoran y 'ns avergonyeixen, son las conseqüencies.

Lo Pare Coloma haurà proporcionat á la Historia datos preciosos.

Prenémne acta y continuém.

Lo novelista 's proposa, à lo que sembla, atreure á la gent de quartos á la Iglesia, ó millor que á la Iglesia, á la anomenada Companyia de Jesús. Que consultin totes las sevæs cosas, las divinas y las humanas, ab los fills de Ignaci de Loyola. Que segueixin los seus consells desinteressats. Los jesuitas intervindrán en las qüestions de família, regularán las relacions entre esposos, entre pares y fills, entre amichs y companys... En una paraula, podria dirse que la gran qüestió seria que 'ls jesuitas ens cayguessen á la sopa, com las moscas, si al ferho no correissen perill de ofegarse en un mar de caldo.

Pero 'l Pare Coloma en lloch de atreures á la gent d' upa, á forsa de manyaguerias jesuiticas, los atropella y 'ls dispersa á cops de pedra.

Seguint aquest sistema no crech que realisi gayres conquistas. A só de tabals no s' agafan llebras.

Per aixó las que haurian de ser mansas ovellas del remat jesuítich s' han esterehit com mastins aixussats, y no reparan en correspondre al novelista, tornantl agravi per agravi, dentellada per dentellada.

Los periódichs publicavan aquest dia una frasse pitoresca què vá ser dita en una aristocràtica tertulia madrilena:

—Ab la novelia *Pequeñeces*, vá observá un baró, los jesuitas acaban de donar un gran pas.

A lo qual vá respondre vivament una marquesa:

—Electivament: acaban de donar un gran pas cap á la frontera.

Nosaltres dirém:—Avuy vos y demà festa.

Y no perque 'ls jesuitas se dediquin á escriure nove-

las. Com la que ha publicat lo Pare Coloma, no tindriam inconvenient en que 'n sortís una cada dia.

Lo jesuita es temible, no per lo qu' escriu, sino per lo que fa, desde sos misticis parany y desde las sevæs escoles. Dupto que la novelia, que recreará á molta gent, y que n' enfadarà á molta altra, logri portar á ningú pèl camí de la beateria estúpida. Ningú se sentirà atret per los exemplars que d' ella 's desprenen. Los mals socials no 's curan ab novenas, trisagis y altres exercicis piadosos. Las pilas de aigua beneyta ténen poch liquit per apagar l' incendi que crema en tots los cors.

Pero 'ls jesuitas, obrant secretament, influint en las conciencias, traballant ab l' eficacia que dóna l' obediència cega pera dominar, pera enquirise, pera subjuguar á la societat; los jesuitas, pera 'ls quals es una ley que 'l fi justifica 'ls medis y que tots los medis son bons, quan conduheixen al fi desitjat; l' exèrcit jesuita en operacions activas, es un perill permanent y tindrà una gran sort lo país lo dia que logri desempallagarse'n.

Si à lograrho 'ns ajudan, los que se senten ofesos pèl Pare Coloma... casi casi 'ls perdonarérem qu' ells mateixos, al portar la restauració, portessin ab ella al jesuitisme... perque nosaltres, en aquest punt, creyem véurehi clar. Y si hi veyem clar es perque nosaltres no hem criat corps, y no criantne, 'ls corps eo 'ns han tret los uis.

P. K.

AVÍS IMPORTANT.

Lo proxim número de *La Campana* sortirà 'l dijous, dia 30 d' abril, á causa del adelanto de traballs que ocasiona 'l 1.º de maig.

o govern conservador está resolt á impedir á tota costa que 'ls traballadors, lo dia primer de maig celebren manifestacions públicas pels carrers.

No en vá en Cánovas s' ha declarat simpàtich á las ideas socialistas.

Es tantlo qu' estima als obrers, que no vol deixarlos sortir al carrer de pòr de que 's costipin.

En moltes provincias se fan esforços colossals pèr pacar la coalició electoral monàrquica, sense que 'ls resultats correspongan al esfors dels que la intentan.

Y está clar. Lo matrimoni entre la fartenera y la fam, no pot sortir bé: de cap manera!

S' acostan las eleccions, y al objecte de sostener á certs candidats que no poden anar ni ab crossas, s' anuncia la publicació de un diari titulat *El Evolucionista*, órgano dels sarauhistas.

A lo menos se podrá dir que 'l titul li está que ni pintat.

Se tracta d' evolucions; pero no d' evolucions politicas... en tot cas d' evolucions de sarauhista: evolucions de rigodons.

Lo dictamen relatiu al projecte del descans dominical, se redactarà d' acort ab lo Concordat.

Aixis ho telegrafian de Madrid.

No importa: com més en Cánovas s' empenyi en fernes anar cap-allà, més empenyats nosaltres en que tot vinga cap-aquí... es à dir: cap á la República.

Y per tot arréu se va a Roma. Pero s' hi va principalment extremant l' esperit ultramontà. Per aquesta causa fins va anarhi en Garibaldi.

Una teoria del Sr. Linares Rivas, president de la comissió d' actas del Congrés:

«No poden anularse 'ls votz dels morts, per més que 's comprobi que 'ls dits votz són de ditunts.»

Vajan prenent acta d' aquestas paraules, y reconegan que hi ha un mort més mort que 'ls difunts que votan: aquest mort es lo Sr. Linares Rivas.

En un dels últims consells de ministres va dir lo Móns-truo:

«Los sentiments monàrquichs están molt arrelats en tot' Espanya perque s' haja de temer res.»

J' Ara vejan! De qualsevol trampa electoral aquests monstruos ne diuen sentiments monàrquichs!

S' está elaborant ab molt sigilo un tractat de comers entre Cuba y 'ls Estats Units.

Y naturalment, com succeix sempre en semblants cassos, una porció d' industrias peninsulars están amenaçadas de mort, entre elles la important industria fànera.

En Fabié, qu' es qui porta la cosa, está fent un gran

bunyol de horratxa. Las borratxas las tréu de la seva farmacia... En quant à la farina, la va á buscar als Estats Units:

Y à propòsit de 'n Fabié.

Se li ha demanat que á lo menos busqués la manera de impedir que á Cuba s' prohibís la fabricació de vi artificial, que no sols desacredita las marcas peninsulars, sino que envenena als habitants de Cuba, 'ls espilla 'l ven-trell y 'ls fa posar mal gènit.

L' apotecari Fabié ha dit que s' hi pensaria.

Y en efecte, s' hi pensara... y al últim veurà qu' es més convenient: protegir als vinicultors d' Espanya, ó als apotecaris, colegas seus de Cuba.

Precisament los apotecaris de Cuba, desde que 's consumen vins artificials s' atipan de guanyar diners. No aixó, Sr. Fabié?

Lo simpàtich Azcárata es qui en lo Congrés ha portat la vèu de las oposicions, impugnant totes las actas brutas.

Mes ab tot y ser tan autorizada la vèu del Sr. Azcárata, s' ha perdut en lo desert. Ell ha alegat grans rahons; pero la majoria s' ha girat sempre d' esquina, diuent al seu amo:—«Cánovas que vols; Cánovas que desitjas.»

No importa; l' eminent diputat he sigut sentit pèl país, que ja sab que té en ell un defensor acèrrim de la moralitat.

Com á tal l' elegeixen sempre 'ls honrats electors de León.

Y aixó qu' contrastan ab aquells que no essent dignes de un' acta, procuran comprarla, Azcárata, avants de las eleccions, se dirigi al seu districte, diuent ab castellana franquesa:

«Electors: per quinta vegada aném á lluytar sense diners, sense credencials y sense vi.»

Lo divendres últim, al passar lo camion d' una coneiguda fàbrica de licors per lo carrer d' Escudillers, va ser deturat per un municipal que potser encare no havia trobat cap proporcio per ensenyar al públic que sabia las novas ordenansas, y va fer baixar al carreter.

Ara preguntó: «Per qu' serveix lo pescante que tenen los camions?...»

Ja que 'l municipal va fer baixar á dit carreter, no queda altre recurs que d' aquí endavant 'ls cotxers baixin del seu cotxe y donguin la mà al caball. No farà mal efecte vérels ab sombrero de copa, com qui acompaña las trampas.

Tocant á aquest assumpcio, hi ha una solució molt bonica: si las ordenansas municipals son fetas per evitar desgracias, quan l' Ajuntament surti en carruatje, poden enganxar á cada cotxe un parell ó tres municipals, y que tirin: aquests al menos tènen seny.

CARTAS DE FORA.—Hi ha á Cherta un tal Dr. Sangredo, que per pendre la revenja de las últimas eleccions, traballa com un desesperat á si de guanyar las municipals, anant de porta en porta com qui demana caritat, y tot perque triufin los conservadors, que tènen en aquella població ben escassas simpatias. Lo tal Dr. Sangredo valdrà més qu' estudiés los llibres de la facultat buscant sistemes convenientes pera tractar las malalties, ja que allò de aplicar sangries á tot vitxo vivent, fins a un infels que en lo certificat de defunció consta que morí de anèmia cerebral es molt exposat á que disminueixi sensiblement lo número dels electors de Cherta.

Un manyá de Tremp vá fer uns traballs per la iglesia de Conques, y al presentarse á cobrar l' import de las mateixas, que pujava 12 duros y tres pessetas, vá dirli 'l rector que no 'l volia pagar, que res tenia que veure ab los traballs realisats á la iglesia y que si volia, podia arrancar lo traball y emportárselo. Sembla que 'l manyá tracta de acudir als tribunals, abont veurém qu' dirà l' home negre, que 's nega á pagar uns traballs fets en la casa de Déu.

La població de Calonge vá perdent lo carácter liberal y anti-religiós que avants tenia, y 'l rector se 'n alaba, cayentli la baba cada vegada que ho diu. Lo dia de Pasqua devien celebrar-se dos bateigs á la vegada, y l' un per l' altre 's contentaren en fer la festa sense cumplir l' obligació, degut al estreno de l' aigua de las fonts, què segons la preocupació dels vells, qui las estrena, 's mor. —La preocupació y lo fanatisme viuen sempre ajocats sota un manyóch de llana.

Es molt curiós lo que fá un mestre de Pallejà ab las noyas de 14 á 17 anys que ván á casa sèva per apendre. Entre altres cosas las ensinistra en treure motius als joves del poble, principalment als de la Societat de *La Llum*, y fins en tocar la guitarra. Avis als pares de aquellas minyonas. Anant ab un mestre tant bò potser apendrà massa.

Lo rector de Castellfullit vá dir que havia donat permís als operaris ocupats en lo rech de la fàbrica dels senyors Solé y fills perque traballessin en días festius afegint que tenian poder per ferho. Los feligresos de aquell poble diuen ab tal motiu:—Bah, bah: veýem que ab los manaments de la Iglesia succeix lo que ab totas las lleys: feta la ley, feta la trampa.

L' amo de una taberna de Rupiá qu' exerceix un sens fi de oficis, entre altres lo de carter, havent sustituit al altre que hi havia, per obra y gracia del marqués de Robert, diputat del districte, acostuma á repartir diariament un gran feix de anònims diuent mal de molts personas de reputació intatráble, ab lo qual provoca disgustos que á tota costa deuen evitarse. Si á Rupiá hi hagués autoritats s' evitarien aquests y altres escàndols que se 'ns denuncian en una carta que tenim á la vista.

Lo rector de Santa Bárbara està empennat en emblanquinar l' iglesia á expensas de la població, y 's desespera no trobant cap dona guapa que 's presti á fer la capta, devant valerse de una beata molt escarransida, que li agafa molt pochs pinsans. Y es que á Santa Bárbara van civilisantse. La prova es que durant la Quaresma va armarse una gran tremolina entre 'l rector y un coadjutor dintre de

la iglesia, y tals proporcions prengue la cosa, que alguns devots que havian anat allí per confessarse, van fugir més de ver! Y ara, qué 'n treurán d' emblanquinar l' iglesia, si tal vegada, à la primera ocasió, ells mateixos tornaran á embrutarla?

Al Masnou tenen un paradís. Lo paradís del Masnou es l'hort amurallat de un convent de monjas. L'arbre del bē y del mal no es una pomera, sino una taronja. Adàm, un ensutanat, Eva una menjeta. L'altre dia van sorprendre á la ditsosa parella en plé idili. Eva dalt del taronjat cullint la daurada taronja; Adam dessota contemplant com un bau la fruya apetescuda. Per las finestras del convent moltes colegialas, en forma d'angelets contemplant la ignocent escena, y trayent lo mas per la muralla la estuta serp, present acta de lo que passava, per com' l'icario á la CAMPANA DE GRACIA. Ja ho veuen: lo para... is terrenal existeix en lo Masnou.

¡AAAARA!

ESPIREM y felicitemnos los uns als altres.

Ay! Lo Congrés de diputats està per fi constituit.

A copia d'ensabonar y fer los ulls grossos, las bugaderas parlamentarias de la comissió d'actas han lograt rematar la seva desagradable feyna, omplint la Cambra popular de eminentias políticas primerencas. Lo fill de l'Elduayen, lo fill de n' Berger... los fills o tothom.

Allò, més que un Congrés de legisladors respectables, sembla una bulliciosa casa de lactancia.

Quan les generacions futures, en un rato desocupat, lleixen los noms que figuran en la majoria de las Corts actuals y 's trobin ab aquesta sèrie de Pérez, Fernández y Gómez sense bigoti, se figuraran llegir la llista dels reclutas de l'última quinta

Hi ha hoy diputat que al ser elegit no tenia encare la edat que la lley exigeix.

No la té -deya l'president de la comissió, defensant l'acta d'aquest jove:- pero no vol dir res; un dia o altre la tindrà.

Y l'candorós diputat ha sigut admés sense reparo. Com lo seu papá es una potencia conservadora!

Ja ho diu lo príncep de Piombino en *La Mascota*:

-De qué serviria l'poder si no 's poguessin cometre arbitrietas?

Això mateix deu haver alegat l'Elduayen pèra conseguir l'aprobació de l'acta del seu hoy:

-Es una infracció de la lley, conforme; pero qué 'n treuriám de ser los amos de la política si de tant en tant no poguessim infringir las lleys en benefici propi?

Lo cert es que en virtut d'aquestas y altres traficadas, lo Congrés s'ha pogut constituir ab tota solemnitat lo dijous 20 d'abril, dia de Sant Sulpici y Santa Ignés... y sol en TAURO, per anyadidura.

En TAURO! Aquesta coincidència m' sembla molt significativa!

O això del TAURO no vol dir res, ó indica clarament que al Congrés ha d'haverhi corridas, banyades y desgracias de varias classes.

La elecció presidencial acaba de confirmar los mèus temors.

En Pidal, lo gran Pidal, lo cicerone de las honradas masses, en la presidencia!

Desde l'any 68 fins ara n'hem vist de coses grossas y hasta inverossímils, pero com aquesta potser cap.

Contemplar en la presidencia del Congrés á un home que no fa molt temps era encare carlista y aborria l'progress y deya pesta de la llibertat...

Afortunadament, entre las filas de las oposicions hi ha també l'simpàtich Nocedal que 's cuide dará, ab lo zel que 'l distingeix de molestar discretament la presidencia recordant li seu passat y altres interioritats que sòls coneixen los de la familia integrista.

De tots modos, respecte això, en Cánovas ha demostrat tenir més trassa que no va tenir en Sagasta.

Don Práxedes, quan va obrir las seves Corts, va escullir pera president al home més pelat de la majoria: en Martos.

En Cánovas, al elevar á la presidencia al famós ex-neocatólic, ha demostrat que conta ab homes de pelo en pecho, ó quan menos ab tipos de molt pel á la cara. La barba de n'Pidal recorda, per lo llarga y espessa, la de n'Pièrrad.

Dónarà tants disgustos en Pidal á n'en Cánovas, com en Martos va donar á n'en Sagasta?

A mí m' sembla que sí.

Tot lo que al fogós ex-neo li sobra de barba li falta de corretja. Es com un tap de gasseosa: en afliuantli 'ls cordills, se dispara tot sol. S' inflama com la pólvora y estalla en sech, com los trons d'istiu.

De manera que temim:

Una majoria composta de noys espigadets y de bonas casas.

Una batalladora oposició, en que hi figura l'director del *Siglo futuro*.

Y en Pidal de president

En lo poch temps que l'home porta ocupant aquell sitiat, ja ha trencat una campana y ha promogut un conflicte.

No sé si 'm equivocaré; pero l'cor me diu que ab un Congrés així y un president d'aquesta especie, la nació no guanyará prou per sustos.

Ni per campanas.

FANTÁSTICHE.

UNA DE FREDA Y UNA DE CALENTA.

Los diaris del dia avants.

(Agafem uns quants periódics del bando conservador y en ells veiem estampadas notícies d'aquest tenor:)

«Lo discurs que ha fet en Cánovas aquesta tarda al Senat, ha sigut per tots conceptes aplaudit y celebrat. Las classes trabajadoras haurán vist segurament que 'l partit que avui goberna busca 'l seu millorament.»

«La comissió que s'occupa de las reformas socials, confecciona alguns projectes sumament trascendentals. Lo govern té gran empenyo en que 'ls pobres oprimits se vejin, en lo que capiga, atesos y protegits.»

«Lo ministeri confia que 'l primer de maig que vè passarà en tranquila calma, tal com á tothom convé. Los jefes de las provincias haurán rebut ja instruccions de que no 's perturbi al poble en las seves expansions.»

«En los meetings socialistas, com ja 's deu havé observat, tots los oradors disfrutan d' omnimoda llibertat. Això obereix á que 'n Cánovas vol que en questas discusions los trabajadors expliquin totes sus aspiracions.»

Los diaris del endemà. (Passa un dia: vè la premsa ministerial-canovil y formem ab sus notícies un ramellet per l'istil:)

«Tots los barcos que figuran en la esquadra d'instrucció acaban de rebre l'ordre de sortir aviat de Mahó. Diu que van á Barcelona y allí s'estarán potsé fins que haja pasat la festa del primer de maig que vè.»

«Lo discurs que ahí á la tarde va fè al Congrés en Pidal. Conté tres ó quatre párrafos sobre la qüestió social. Segons lo ilustré estàndista, lo partit trabajador per solicitar millors ha escollit mala ocasió.»

«Los oficials que disfrutan de permís ilimitat s'han d'incorporá á las filas á la major brevetat. La providència es molt seria, pero s'ha dictat així en previsió dels successos que poden sobreveni.»

«Fa días que 'ls nous reclutas s'exercitan de valent, á fi de que tinguin práctica en manejar l'armament.»

«Diu que hi haurà una colònia en un lloc determinat, per podé acudí ab llestea honr n'hi haja necessitat.»

Ara prou. Ab aquests datos, uno 's hi sembla que té sal la comediet del bando conservador-liberal? Qualsevol obrer que pensi y no tinga l'cervell fluix, dirà: -Vaja, adeu, herbeta; ja t'coneix que 't dius marduix. Lo govern vol disfressarse ab la capa d'amistat... pero sota de la capa, hi porta un bastó amagat.

C. GUMÀ.

Si 'l govern los diu que al mitj del dia es negra nit, que dos y dos fan catorze y que 'ls ases tenen alas y volan, serà necessari que s'ho crequin á ulls cluchs.

Hi ha una lley que diu qu' es incompatible 'l càrrec de diputats á Corts ab cap altre càrrec oficial que s'haja de desempenyar fora de Madrid.

Doncs bè, ha sigut elegit un tal Sr. Galbis, governador del Banc d'Espanya de l'Habana, ab divuit mil duros de sou anual, y 'l govern ha manat que 'l Congrés digues que 'l tal Sr. Galbis era plenament compatible.

Tenim, doncs, un senyor que per dictar lleyes se troba á Madrid, y per cobrar sou al mateix temps se troba á la Habana.

Y tenim un Congrés legislatiu que falta á la lley sense menor reparo. Si aixis procedeix, ¿quín respecte meixeran las lleys qu'ell dicti?

Perque han de saber una cosa.

Lo Sr. Galbis anava á ser declarat incompatible; pero va sortir l'hèroe de Sagunto y va dir: -No ho vull; de cap manera.

Y com lo tutor de las institucions levara alta en tot, lo govern va dir:

-S'ha de complaure al héroe... No fos cas que sortis ab un'altra corasonada y 'ns envies á passeig á tots plegats...

Bonich tema per un article de 'n Manyé y Flaquer! Lo títol podria ser: *Los frutos de un algarrobo*. Y 'l lema podria dir:

«Y para ver tal situació se hizo la gran restauración.»

En Pidal ja ha pres possessió definitivament de la presidencia del Congrés.

Y ha fet un discurs molt elevat: ha dit que 's veia com á dalt de una muntanya y en lo siti que tan sols crusan las aligas. Ab una mica més exclama:

-Y qué 'n sou de petits tots vosaltres, mirats desde aquestas alturas!...

Al final del discurs vā dir:

«Estém cridats, a lo que crech, á resoldre grans problemes en bé de la patria.»

De veras?

Ca! Això es que s'ho pensa.

L'única problema qu'en tot cas ha de resoldre en Pidal y Mon es la protecció, que podrà dispensarse als comers dedicats á la fabricació de campanetas.

Perque estiguinne segurs: ne trencarà molts!

Fins lo poeta Campoamor, marejat de seguir á n'en Romero Robledo anant y venint, sense direcció fixa, s'ha fet conservador.

Una humorada práctica alegida á las moltas que ha escrit l'eminente poeta y que podria formalitzar ab una redondilla per aquest istil:

Romero, venint ab tú hi menjarà unicament vent, molt vent, molt vent, molt vent... i Y 'l vent no engreixa á ningú!

Deya en Sagasta mesos endarrera:

-Ara 'm sentirán!... Vaig á donar unes notícies que ni las de n'Gayarre.

En efecte, aquesta es l' hora que ni ha donat notícies, ni ha bādat la boca per res.

No es, doncs, estrany, que aquest cantant més s'haja quedat sense contrata.

En Fabié es tant sabiás, que ignorava que pesos y duros fossen una mateixa cosa.

A no ser que mirés la qüestió baix un punt de vista especial, que tot podria ser.

En aquest concepte podem dir: que 'ls diners que cada cap de mes embutxacan los ministres per ells son duros.

En canvi per nosaltres, tots los ministres son pesos.

Perque, la veritat siga dita, ja no 's podén aguantar.

Mentre en Silvela ponderava, sense que li escapés lo riure, la gran legalitat guardada pèl govern en las últimes eleccions, digue una veu desde la tribuna:

-Ya le sale tupé á Silvela.

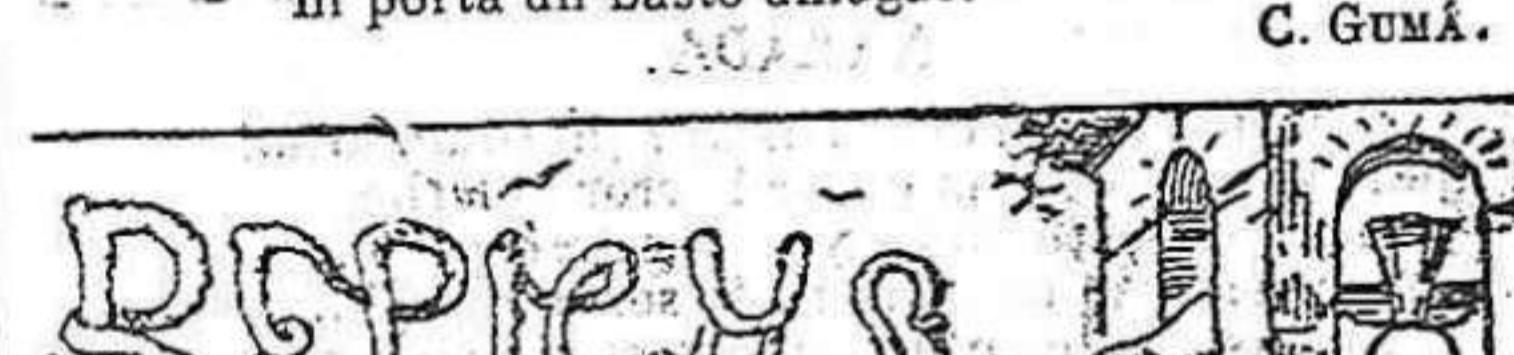
Y en efecte, 'l tupé del home del sentit juridich va creixent en tals proporcions, que aviat sortira per la claraboia del Congrés.

Noticia qu'envia en Cánovas als obrers catalans per demostrarlos las seves inclinacions socialistas:

«Están preparats 2,000 infants y 300 caballs de la guardia civil per marxar á Catalunya á la primera ordre que rebin.»

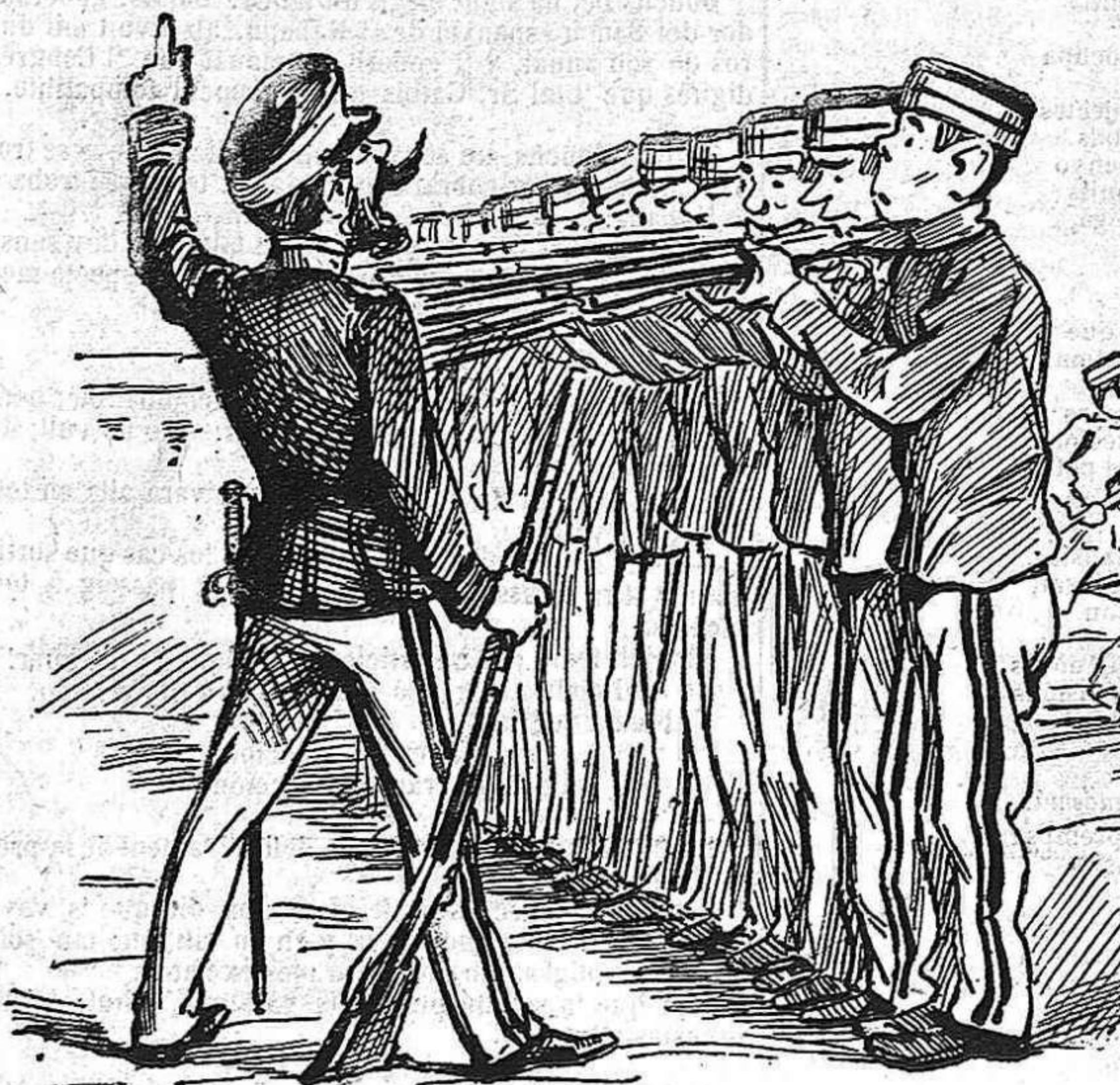
Sr. Coll y Pujol, ja ho sent: comensi á preparar cartadas d'arena.

No he vist paper més trist que 'ls que 's prestan á desempenyar algunes fusionistas barceloneses. En la convicció que tenen de que en las eleccions municipals no 's sortiria un d'elegit, han acceptat sense reparo l'oferta dels conservadors, que s'han prestat bonament á treure 'n mitja dotzena, portantlos á coll y bè: es á dir: incluintlos en las candidatures ministerials.

s'ha molt bonich lo que ha ocorregut en la discussió del acta de Manresa. Ab tot y ser molts los diputats de oposició que van impugnarla y trobarse de cos present lo Sr. Cornet y Mas, usufruixant del acta, 'l tal senyor Cornet no va dir: questa boca es mèva. Ja ho veuen los manresans: tenen un diputat que ni per formar part de la banda del Eldorado serviria. Las coristas del Sr. Molas y Casas se fan sentir. En canvi la corneta del Sr. Cornet està embussada.

PREPARATIUS Á LA CARRERA.

Aquests días ab desfici
los ensenyen l' exercici.

Y davant de tanta alarma
lo govern carrega l' arma.

¡Y jo que 'm creya que aquí á Barcelona als que demanaven caritat los duyan al Asilo del Parch!...

Per ocupar un siti en la galeria de cataláns ilustres de la Casa gran, l' Ajuntament ha fet pintar lo retrato de Berenguer I lo Vell.

Pero com no existia cap efigie de aquest monarca, lo pintor ha tingut de ferlo de pura imaginació. May se podrà dir ab més rahó que ara: «El pintar como el querer.»

—Y no obstant, hi havia un medi molt senzill—'m deya un amich—per a pintar lo retrato ab la deguda semblansa.

—¿Quin medi era aquest?—vaig preguntarli.

—Confiar la execució del retrato á un pintor espiritista.

Lo Sr. Elias de Molins ja ha donat un pas en benefici dels vinicultors del districte de Vilafranca: sí, senyors, ha anat á demanar á n' en Fabié que derogui 'l decret sobre vins artificials ó falsificats.

Me sembla, francament, que 'l Sr. Elias de Molins es la persona menos autorisada per demanar certas coses.

Avants que cridar contra 'ls vins falsificats, hauria de cridar contra las actas falsificadas.

—No 'ls hi sembla, senyors electors del districte de Vilafranca del Panades?

La senyora del mónstruo no vol ser menos que la de D. Cristina. Ella també manifesta que veuria ab gust que al seu marit li donguesen un títol; pero D. Antón sembla que 's nega á aquesta pretensió, elegant que ja es massa vell per ferse tenyir la sanch de blau.

Jo crech que si D. Antón no 's conforma ab que l' enobleixin, aixó depén de que per ell un títol seria poch.

Perque pogués acceptar-ho, á lo menos haurian de concedir-hi dos.

Y així podria dir com aquell anglés:

—Mi ser noble dos veces... mi tener dos títulos.

L' acta de Sant Feliu de Llobregat ha sigut declarada grave.

Y aixó, á pesar de la defensa enèrgica que d' ella va fer lo Sr. Sostres, dihen que tot s' havia fet ab tanta legalitat.

—Desenganyis, Sr. Sostres—li dirá en Rubau y Donadéu.—Més aviat es atrapat un mentider que un coix.

Un marit trepitja 'l peu de la seva dona, exhalant aquesta un gran crit de dolor.

—Vaja, dona, que no ha sigut tant—diu lo marit.—Ni que t' hagués trepitjat un bou.

La dona ab molta ingenuitat:—Un bou? Per mí ja ho ets.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA.—*Ma-ri-ti-ma.*
2. ANAGRAMA.—*Arma-Aram.*
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—*Lo monjo negre.*
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Florenti.*
5. GEROGLÍFICH.—*Mentre tens temps, afanyat.*

Han endavinat las 5 solucions los ciutadans Fidel Camps y P. Codina y Amigó; n' han endavinadas 4, Un Expositor, Salabragas y Pere Pau; 3, Paquillo; 2, Tòtil Poca-sanch y Un Carnicer de Vilafranca, y 1 no més Majordona de l' Aví y Un Africà.

XARADA.

—Per qué no 'm caso has dit? ¡ni somniarlo!
puig es cosa que 'm causa horror lo ferro,
primera estich molt bè y no 'm desespero
quan veig que un altre ho fa sense reparo.

No casarse, comprehenc qu' es ser molt raro,
pero hu-dos soch felís y considero
que si ab una 'm casés del teu salero,
lo que 'm balla p' cap ja pots pensarlo.

Ets total y tú buscas, segóns miro,
un quart-hu invers que 't tregui de un apuro;
jm' hi tornat pessimista y tres ignoro!

Tinch lo cap de persona (ja en dirho no m' aturo)
mes si 'm caso (ja en dirho no m' aturo)
tinch p'òr de que se 'm torni com un toro.

J. ALAMALIV.

ENDEVINALLA

Estich entre nit y dia.
tancada sempre en lo pis,

y soch entre mitj de sis
tota sola... ¡qui ho diria!

JOANET DE BERGA.

TRENCA-CLOSCAS.

D. TERESA DUBRAC.

LEÓN.

Formar ab aquestas lletras lo títul de un sainete castellà.
JORDI TISILLAS.

GEROGLÍFICH.

DIUMENGE BARTROLÀ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Clutadans J. V. (a) Canari, Un Viñón Manresa, Peret Codina Amigó, J. Mallol, P. V. Botiguer, J. Montol, J. Taulé Brunet, J. Aran Gaya, J. Amaldu, Un Hermita, A. Serra (a) Esparhech, E. M. Pst, I. dels Castells, Un deis Monjos y Palitrochs:—*Lo que ns envian aquesta setmana no ja per casa.*

Ciutadans J. Viñas (a) Millord, J. Martí (a) Passarell, F. Carreras P., Sabataret del Poble Sech, Espanta-bolis, Minalx, Cinet Barrera y P. C. Sensat del Måsnou:—*Insertaré un alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

Clutadans Joaquim Vinyas: Es fluyet y tot just s' aguanta.—Ch. Condorcat: Hi ha alguns tochs que van bè; però 'l conjunt resulta desballastat.—M. Bonapasta: No 'ns acaba de fé 'l pes.—Victor Padros y S.: Lo dibuix revela bones disposicions, però per publicar-se encare no està prou bè.—J. Güell: Ho trobem insustancial.—Dolors Mont: Aprofitarem los acudits.—Lluís Salvador: Los versos no diuen res de nou.—Gestus II: La poesia es molt desigual.—E. Pous: L' article va bè y 'l publicaré.—Llagosta: Ha de tenir present que no 'ns rhém may de ningú. Ara vosté fassí lo que vulga.—C. H. y Chiquito: Las cantarelles no entran dintre de las nostres doctrinas.—Mayet: Lo sonet denota un progrés, però encare no està prou conforme:—Esplugues Algúe: Es fluyet.—E. S. (Reus): No 'ns diu res de nou.—J. B.: Gracias per la notícia.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 v. 23.

LO DIA 9 DE MAIG SORTIRÀ Á LLUM

NÚMERO EXTRAORDINARI DE LA CAMPANA DE GRACIA

consagrat á donar compte de la FESTA DEL TRABALL

AB DIBUIXOS DE MOLINÉ, MESTRES Y MIRÓ

Preu 10 céntims